

14F, el dia D

written by Fredi Bentanachs | 27 de novembre de 2020

En la victòria inapel·lable de l'independentisme en el referèndum legal del 1r d'octubre, el poble català amb sang, suor, repressió i llàgrimes, i amb més d'un 54% del sufragi, va optar per la independència de la República Catalana.

La DUI es va proclamar el 10 d'octubre, i deixada en suspensió uns dies per pressions internacionals i nacionals, per intentar negociar el no-res amb l'Estat colonial espanyol. Després d'una estira i arronsa brutal de traïcions per part de consellers d'ERC i PDeCAT, al final es va arribar el 27 d'octubre, quan malgrat les amenaces de l'Estat espanyol, el Parlament, va optar per votar dins l'hemicicle l'aixecament de la DUI, i sols quedà l'ordre de Presidència de publicar-la al DOGC, tota la resta d'especulacions i estratègies fetes córrer, són mentides per salvar la pell, la DUI fou votada.

Tot seguit, enfront de les amenaces de violència i morts, enfront del desgavell d'ERC que mai va creure en el referèndum –tal com explica el M.H. president Puigdemont en el seu llibre, per cert, no desmentit–, el Govern, qui sap si per pànic, por o retrets, va optar per marxar a l'exili, i des d'allí, seguir lluitant i evitar la destrucció de les institucions, i també per potenciar la força de tot un govern a l'exili, amb la imatge brutal davant les entitats internacionals.

L'Oriol Junqueras ja va traïr el principi, somiant ser un heroi a la presó per guanyar les eleccions autonòmiques del cop d'estat 155, i aspirar al perdó espanyol per desactivar la fera puigdemoniana, i desactivar l'independentisme, reconduint-lo cap a les posicions autonomistes i centrals de L'IBEX i del pont aeri, ajudat per un grapat de consellers i *sotogoverno* del PDeCAT i funcionaris, més preocupats de llurs peculis que de la supervivència del poble.

Han passat tres anys d'aquell trist moment, amb una repressió ferotge contra l'independentisme amb gairebé 3.000 represaliats, el govern a presó, l'altra part perseguits a l'exili, i una persecució ideològica per part de paràsits, politòlegs sociòlegs, ideòlegs i filibusters, presents a tot arreu i destinats a destruir i perseguir el pensament independentista com mai, l'ocupació de la CCRTV, per part de Vicenç Sanchís, Saül Gordillo, Sergi Sol, Roger Heredia..., amb la impunitat, ajut i suport de tertulians pagats pel feixisme espanyol, tots encaminats, en una sola direcció cap a la destrucció total del govern a l'exili, Waterloo, el M.H. president Puigdemont i el CxR amb el gastat discurs lerrouxista de la dreta i l'esquerra, inexistent en una lluita d'extermini contra la llengua, cultura i nació catalana practicada per Castella, des de 1715 fins a 2020.

La dreta i l'esquerra espanyola són el mateix, volen el mateix, la desaparició dels Països Catalans, per sempre, i per això, compten amb l'ajut, de l'arribisme d'ERC, PDeCAT, *sotogoverno* i el lerrouxisme dels Comuns, aliats imprescindibles del feixisme.

Amb l'aparició inesperada de la pandèmia, la qual ha fet estralls a tot el món. L'Estat espanyol i, és clar, Catalunya, en ple procés d'alliberament nacional, ens ha agafat a contrapeu. El M.H. president Torra va ser l'únic capaç d'agafar el brau per les banyes, sense abandonar la lluita per la República Catalana independent, es va posar al costat de la sanitat posant al servei del poble els coneixements i consells d'epidemiòlegs de prestigi mundial, com Oriol Mitjà, Bonaventura Clotet, doctor Trilla, etc., que donava una imatge de confiança i coneixement a tothom, sobretot als espanyols amb militars jutges i policies al davant d'una crisi sanitària. La Generalitat tornava a passar la mà per la cara a Espanya, ensorrada irreparablement en la misèria econòmica i social més forta dels darrers anys.

La solució fou fer fora el M.H. president Torra, i Pere

Aragonès inicia un període en què expulsa els consells d'Oriol Mitjà, entre altres epidemiòlegs no grats a la conselleria, la conselleria de Treball enfrontada amb la de Sanitat, la d'Economia de l'Aragonès perduda, la d'Interior amb uns mossos desbocats pels carrers... Resultat, una Generalitat mediocre incapaç de governar res, i un Estat espanyol enfortit, malgrat ser uns ineptes més grans encara.

Epíleg final davant tot aquest desori i que també mostra el descontentament del poble, l'aparició de múltiples plataformes independentistes, fartes del govern en funcions.

Personalment crec que el 14 de febrer només tenim una opció, enfortir el Govern a l'exili, cal fer guanyar amb majoria aclaparadora les llistes del M.H. president Puigdemont, el president a l'exili, i un cop la victòria, el mateix dia 14 al vespre, al poble, al carrer, per obligar als escollits a proclamar la DUI votada l'1-0. I fer venir el M.H. president Puigdemont.

No hem d'abandonar els carrers, tenim la legitimitat de la victòria a les urnes, i cal que arraconem el lerrouxisme i l'arribisme.

Suposo que aquest escrit aixecarà polèmica. Però francament, amb els meus quasi 50 anys de compromís militant amb la Nació Catalana mai he demanat res, ans al contrari, només em mou el patriotisme independentista, i si sóc marxista-leninista és en el sentit filosòfic del terme i no en el sentit de partit, sinó de millorar el repartiment de la riquesa per a tothom. Per tant, en el camí de la independència del meu poble, no em tremola el pols, malgrat que pugui perdre amics pel que dic i sento.

Només tenim una pàtria, el 14 de febrer o independència o extermini, no hi ha terme mig, ja no.